

Pla de xoc pels pressupostos 2011

Retallades socials per evitar reformes estructurals

S'han ignorat alternatives i esmenes. No es vol intervenir sobre les grans qüestions i l'equip de govern s'amaga darrere la falta de líquid. Les seves prioritats d'estalvi mostren el menyspreu pels treballadors i la manca de qualitat i iniciativa en l'estudi de la despesa.

Després de mesos amb rumors i globus sonda, l'equip de govern ha presentat una bateria de retallades socials per a reduir el dèficit de la institució.

Volem deixar clar que la iniciativa i les mesures concretes presentades són responsabilitat de l'equip de govern, tot i que s'està organitzant una maniobra de camuflatge per esvaïr qualsevol responsabilitat i traslladar-la als "òrgans de govern" concebuts com uns "ens abstractes" i que funcionen al marge de les instruccions de l'Equip.

A la realitat, els intents de presentar alternatives, esmenes, etc. s'han ignorat per complet i les apel·lacions al diàleg són només una cortina de fum per amagar la voluntat real de, tràmit rere tràmit, anar incorporant al pressupost de l'any que ve les retallades socials decidides per la Rectora.

L'equip presenta la situació econòmica com un problema de falta de líquid, i així renuncia a intervenir sobre les grans qüestions estructurals de la universitat:

Com assegurar el finançament públic necessari;

Quin grau de creixement de la UAB podem considerar sostenible;

Quin és el punt d'equilibri que volem entre la docència i recerca d'una universitat pública i la seva pluralitat de consorcis, instituts, spin-offs, parcs de recerca, mestratges propis, etc;

O quin és el paper i el sentit de les fundacions.

Creure que de l'únic que hem de parlar és de com passem uns anys difícils i que pel 2013 tindrem dèficit zero continuant com fins ara és com pensar que tancant els ulls els

problemes desapareixeran.

Però és que, si només es tracta de reduir uns poc milions de despesa durant dos anys, la pluralitat de mesures que podem prendre és molt gran i un mínim de sensibilitat i de valoració de la pau social (més necessària que mai en temps difícils) ens hauria de portar a posar al final de la llista les retallades a les condicions laborals.

L'equip té una facilitat increïble per considerar la mateixa quantitat de diners "la xocolata del lloro" o una mesura important a prendre, malgrat que hagi de ser imposada contra un col·lectiu de treballadors, segons els que siguin les seves conveniències.

Així plantegen eliminar els ajuts a la matrícula, una mesura impossible de prendre sense l'acord de les meses de conveni del PAS-L i el PDI-L i que afectaria a compromisos de la nostra universitat amb les altres catalanes.

Però no es vol ni sentir parlar de estalviar-nos els costos de software que paguem perquè s'ha ignorat les demandes del claustre d'afavorir el software lliure.

Per posar-vos només un exemple, la factura anual pel manteniment d'un dels programaris que fem servir als grans servidors de la casa ha passat aquest any d'un cost de 75.000 € a 250.000 €, la quantitat que suposadament ens estalviariem amb les matricules.

Si fem un càlcul prudent del que ens gastem en pica-picas institucionals, renovi de PDA's i tabletas ipad de darreríssima generació, manteniment del cotxe oficial i substitució del xofer al parc mòbil quedem molt per sobre del suposat estalvi amb la roba de treball.

Reduir els diners que destinem a les fundacions, encara que només sigui durant dos anys, pot suposar tant estalvi com reduir les hores de contracte a tot el PDI associat, o treure els tiquets menjador del conjunt del professorat.

L'opció de començar per retallar drets té un component de "aprofitant l'avinentesa" que no se li escapa a ningú.

Com tampoc se'ns escapa la voluntat de "globus sonda" per veure, segons quina sigui la resposta, si el proper any, ens treuen uns altres, o si es vol dir que la conjuntura econòmica ha millorat, es condiciona tornar a complir els compromisos a elements que determini l'equip (productivitat, avaluació, etc).

L'equip ha de ser conscient de que la llei està del costat dels treballadors, no del seu. Les condicions laborals fruit de lleis, acords, pactes, o convenis, només poden ser modificades per acord de qui les van signar. Pretendre ignorar això, simplement intentant fer còmplices als òrgans de govern de la UAB d'aquestes il·legalitats, és una mesura de força (per molt protocol institucional amb que es vulgui disfressar) que no podem consentir.

Són molts els compromesos en no fer-ho, tenim la llei, el sentit comú i la majoria del campus al nostre costat; es tracta d'organitzar-nos prou bé per evitar que un petit grup atrinxerat als llocs claus de les institucions ens imposin els seus desitjos.

El nou equip

Inoperància, nyapes i mala fe

Si a un li pregunten quina és la funció d'un delegat sindical la resposta més probable sigui que la seva funció principal és protegir els drets dels treballadors —els deures són funció d'uns altres— i també pensar en quines mesures futures poder negociar que millorin les condicions laborals d'aquests. Si a això se li suma que nosaltres treballem en una administració pública afegiríem que vetllar per la igualtat d'oportunitats de tots i oferir un bon servei públic també són obligacions nostres. Doncs bé, amb aquest nou equip de govern i les seves reestructuracions no podem garantir res. Ni saben complir amb les seves estrictes obligacions ni tampoc volen. Desconeixen completament la casa, i no estan capacitats per negociar noves mesures que alhora que puguin millorar els nivells de servei millorin les nostres condicions de treball.

Estem dient que només tenen interès en neutralitzar-nos i que són realment inoperants.

Ho mirem per on ho mirem hem empitjorat de 0 a 100 en aquests dos anys de responsabilitat de la rectora. Els canvis han enquistat els vells problemes i no resolten els nous. Les tasques "no surten". Ho sap tothom, ho diu tothom. Els problemes recorren tota l'escala gerencial i, en bona part, venen des del primer dia del seu mandat.

La rectora decideix canviar al gerent de la FUAB pel de la UAB i el de la UAB es va a la FUAB, en un aixeca't-tú-que-em-poso-jo, un ball de cadires propi de vodevil. La parella de Abbot i Costello es manté en actiu entrant un per una porta i sortint l'altre per l'altra (una dada a tenir ben present quan escoltem les afirmacions del Gerent sobre les bondats de les fundacions de la UAB). Des de el primer

moment va dir que no assistiria a les sessions de negociació del PAS i tampoc ho ha fet a les de PDI. Si algú esperava una certa capacitat de lideratge en aquest terreny, la il·lusió li ha durat ben poc. Després de quatre mesos de messianisme via blog s'ha imposat un perfil tan baix que costa de trobar. Ara exerceix i presumeix públicament de ser "un contable", això si amb un sou de gerent, encara que l'últim encàrrec que li han fet és reconduir la "no-festa-major" que va decidir l'equip de govern i que com tots sabem no han pogut portar a la pràctica. Una feina inexplicable per un contable, i paradoxal per un gerent i més en un moment en que hauria d'estar fent front a la crisi econòmica. Les seves propostes per això ja les coneixeu: estalviar calerons llevant-los els tiquets menjador, vals de roba, ajudes per les matricules, etc. Vaja tot un pla de reformes estructurals. ...

Amb aquest panorama la necessitat d'una vicegerència amb cara i ulls és més real que mai. El que passa és que de l'actual vicegerent no sabem si te massa cara, o masses cares, una diferent per cada dia i per cada interlocutor. Sempre hi ha una excusa per no complir allò compromès, sempre són els altres els que no li deixen fer, sempre és un bon moment per desdir-se'n sense rubor... "Sí, és veritat que ho vaig dir, però no podrà ser, disculpeu"; Si aquest bon home tingués escut d'armes hauria de portar això com divisa.

Malauradament, amb els responsables de portar el dia a dia les coses van igual de malament o pitjor. A l'àrea de PAS han posat una senyora amb un desconeixement absolut d'una estructura tan gran

com la nostra, amb molta poca cintura i que ha de conviure cada dia amb les noves instruccions del vicegerent que, per norma general, són les contràries del dia anterior. D'exemples em podríem trobar a cabassos, (un dia vam demanar canvis en els talonaris dels vals de roba de treball i se'ns va dir que no es podia fer per que ja s'havien enviat a la impremta; la setmana següent quan vam reclamar que es lliuressin en els terminis previstos, ens van dir que no podria ser per que encara no s'havien enviat a la impremta...). Aquestes zigzagues no només afecten a la seva credibilitat davant dels sindicats, sinó a la seva incapacitat per portar el dia a dia i, molt especialment, per exercir una mínima autoritat respecte a administracions de centre, caps d'altres àrees, gestors, etc.

A l'altre "Àrea germana" de PDI i nòmines, que, en el dia a dia sempre havia funcionat com un rellotge, als últims mesos s'acumulen les pifies i d'una magnitud considerable. Durant 42 anys l'execució de la nòmina ha estat escrupolosament correcta i això solament l'hi devem als companys que treballen en aquesta àrea, i fa ben poc hem sofert un error colossal mai vist. Les eleccions sindicals del PDI que depenen de la mateixa àrea mai havien tingut problemes. Aquest any es pre-avisa quan toca i tots esperàvem l'exquisida organització d'altres vegades. Doncs bé, aquest any no es podran celebrar a causa que ningú (ningú!) es va recordar de les seves obligacions. Això no passa ni en les petites empreses que no hi estan acostumats. Quan expliques això a companys d'altres universitats es fan creus. És curiós que tots dos errors coincideixin amb l'arribada del nou comandament. Nyapes o mala fe?

Aquí ha de sortir molta gent del mapa per començar a endreçar de nou el nostre dia a dia. No podem permetre tanta incompetència. Ens veurem a les properes mobilitzacions.

Capítol VI

Discriminació laboral per part de Gerència

A principis del mes d'abril d'aquest any vam tenir coneixement que el personal de suport a la recerca no havia rebut el Plus Campus (part fixa), a la nòmina del mes de febrer. Vam començar a fer indagacions en diferents àmbits i la sorpresa va ser que dit pagament no s'havia realitzat mai a aquest col·lectiu. Hem de recordar que el personal de suport a la recerca contractat en règim laboral amb càrrec a projectes d'investigació i transferència tecnològica, és Personal d'Administració i Serveis Laboral i per tant, li es d'aplicació el V Conveni col·lectiu de les Universitats Públiques Catalanes. Ens vam dirigir al Vicegerent del Recursos Humans amb la intenció de resoldre aquest error el més aviat possible, però la resposta va ser l'esperada, es a dir, es va negar ha arribar a qualsevol acord.

Davant aquesta situació la Secció Sindical de Comissions Obreres va decidir tirar endavant els tràmits judicials pertinents, presentant una

demanda per conflicte col·lectiu, per resoldre de manera no pacífica la greu discriminació que els treballadors i treballadores estaven patint, i que a dia d'avui encara no s'ha corregit.

El judici es va celebrar el passat 10 de novembre i la sentència es va dictar el 19 del mateix mes. Durant el transcurs de la sessió s'anava percebent l'enfonsament dels arguments dèbils de la gerència, davant els sòlids de la representació legal de Comissions Obreres, i així s'ha demostrat a la redacció que ha articulat el Magistrat als Fonaments de Dret de la sentència, on dona plena vigència i aplicabilitat a l'acord de l'any 1997 que regula el pagament del Plus campus i tira per terra les al·legacions de la Gerència, que es basaven en dos al·legats jurídics força pobres. El primer era que l'acord de l'any 1997 havia prescrit i no era d'aplicació perquè mai s'havia reclamat; difícil

argumentació i defensa per part del representant de la Gerència tenint en compte que dit acord s'aplica a la resta de PAS tant Laboral com Funcionari. El segon era que l'acord de l'any 2001 on es regula algunes característiques en relació al personal de suport a la recerca, no s'inclouia el pagament del Plus Campus; El magistrat reforça per segona vegada, la plena vigència de l'acord de l'any 97.

Un cop rebuda la còpia de la sentència ens vam adreçar ràpidament al Vicegerent per demanar-li que ens convoqués a una reunió el més aviat possible per resoldre com es realitzaria el pagament. A dia d'avui encara estem esperant que ens rebi.

Molt ens temem que decidiran recórrer la sentència al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, amb el cost econòmic que suposarà fer més gran la butxaca foradada de la UAB.

Des de Comissions Obreres seguirem lluitant sense descans, contra les desigualtats i per la defensa dels drets dels treballadors i treballadores.

PAS funcionari

Canvis de plaça a la carta

La mobilitat i promoció "alternatives" generen desmotivació, injustícies i afavoreixen servilismes i divisió entre els treballadors

D'un temps ençà assistim a un nou sistema de provisió de places que evidencia, una vegada més, el poc respecte que té la gerència envers al PAS-F. Són la comissió de serveis o encàrrec de funcions segons el cas.

L'ús abusiu d'aquest sistema, crea un escenari on les persones formem part del menú del qual la gerència nodreix les seves necessitats particulars de provisió de places. I d'això es tracta en la realitat, de canvis de plaça a la carta.

Qui més qui menys tots hem pogut veure com d'un dia per l'altre algun dels nostres companys deixava la seva plaça per a ocupar temporalment una altra, o bé a la inversa, en un canvi que suposa una millora professional i/o retributiva. La característica comuna ha estat l'absència total de transparència i de criteris objectius en aquests moviments.

Tot això ha generat una situació incontrolable de mobilitat alternativa amb la sospita de que en molts casos culminarà en una consolidació de la plaça. No és la finalització lògica d'una

situació en la que s'explicita la preferència per una persona determinada?

Aquest sistema a dit, a discreció de la gerència, funciona a la pràctica com una promoció encoberta de la carrera professional. Així doncs, el desenvolupament de la carrera professional de cadascú de nosaltres resta en mans d'una gerència que es (ens) mou per uns criteris subjectius i desconeguts.

La comissió de serveis o l'encàrrec de funcions son situacions legalment establertes "...per raons d'urgència i motivades en necessitats del servei..." segons l'article 101 del decret 123/1997 de la Generalitat, però el que no és comprensible, és que el nombre de places ocupades mitjançant aquest sistema superin a les places ofertades pel sistema de provisió de places ordinari acordat (cap des d'abans de l'estiu fins a finals de novembre). El caràcter d'excepcionalitat, doncs, ha deixat d'ésser un argument per convertir-se en el mitjà que justifica el sistema de provisió de places i transcendeix per a esdevenir un problema inherent a la gestió dels RRHH.

Quan una persona veu que un company canvia a una plaça de més nivell i millor retribuïda, i es pregunta el perquè d'aquell moviment d'aquella persona i no d'una altra, la conclusió que treu és que se li està donant un reconeixement que implícitament vol dir que un mateix no mereix.

Això és causa de molta desmotivació e injustícia.

A més, es vulnera entre d'altres l'article 14 de l'EBEP sobre els drets individuals, a l'apartat c) es fa referència al dret a la progressió en la carrera professional i promoció interna en condicions d'igualtat, mèrit i capacitat mitjançant la implantació de sistemes objectius i transparents de avaluació. La gerència omet aquest dret actuant de la manera en que ho fa.

Des de la gerència, s'estableixen unes diferències a l'hora de millorar en l'àmbit laboral entre uns companys i uns altres, que es tradueix en la voluntat estratègica de dividir al col·lectiu. És d'esperar que aquells qui hagin estat considerats per a promocionar sense seguir el procediment establert i que, tan sols en virtut d'una preferència personal, han aconseguit millores es manifestin en contra de futures decisions de la gerència? Aquesta estratègia la posa en pràctica sovint en tots els col·lectius.

I quantes vegades hem sentit que se'ns agraeix l'esforç extra que dediquem a la consecució de les nostres responsabilitats en moments crítics, o per a aconseguir que la nostra universitat esdevingui campus d'excel·lència, o la comprensió que se'ns demana vers retallades històriques dels nostres sous, etc...?

La resposta als esforços que ens atorguen dignitat i respecte professional consisteix a tallar les nostres expectatives legítimes de promocionar-nos en igualtat de condicions. No tenen en consideració els nostres drets, legitimitats per la qualitat de la feina diària, a millorar en la nostra feina, com esperem a tots els àmbits de la nostra vida.

I després de tot això, quina motivació pot tenir un treballador/a?

Des de gerència, se'ns diu que amb el nou sistema de provisió de places, les comissions s'extingiran. Però pel fet de que no tots els moviments es fan per vacant de titular no podem esperar que la realitat reflexi els arguments donats per la gerència. Ben al contrari, és d'esperar que aquest sistema continuarà funcionant com una promoció encoberta.

Per això és urgent acordar un sistema de provisió on es regulin aquestes situacions respectant l'igualtat d'oportunitats, mèrits i capacitats mitjançant un sistema objectiu i transparent d'avaluació. Des de la secció sindical de CCOO hem fet una proposta que va ser tramesa a tot el PAS funcionari per tal que fessin les aportacions que consideressin. La farem arribar a la Junta per a ésser debatuda i negociar-la amb gerència.

Taxes de doctorat

Falàcies i xenofòbia

Fa dues setmanes vam rebre un correu electrònic indicant l'aplicació immediata de dues mesures econòmiques decidides pel Consell de Govern i que es refereixen a l'augment de més del 300% en les taxes de doctorat per als estudiants del país i de prop del 900% per els estudiants extracomunitaris.

La primera ha estat protestada i denunciada pel col·lectiu afectat, sense massa resultats, però no així la segona.

Aquesta s'empara, segons els signants d'aquest mail "... sobre l'argument que els hi estudiants afectats no paguin impostos al nostre país ..." Mai hauria esperat una fal·làcia i un argument tan discriminatori i xenòfob i de baixa qualitat intel·lectual en una universitat pública. Dono per suposat el coneixement d'economia dels signants per la qual cosa el seu raonament discriminatori i populista encara se'm fa més difícil no situar-lo en una posició ideològica propera a plataformes xenòfobes per tots conegudes.

En primer lloc defensar que els emigrants, extracomunitaris en aquest cas, no paguen impostos és una falsedat absoluta. Només arribar

al nostre país comencen a pagar impostos igual que la resta de la població. Aquests estudiants s'han format amb cost zero per a nosaltres i de la seva productivitat anem a aprofitar-nos per després presumir d'excel·lència.

En segon lloc, i seguint el seu raonament, ¿quan han pagat impostos al nostre país els estudiants comunitaris, portuguesos o belgues, romanesos o txecs?

En tercer lloc, quan han pagat impostos, suposo que es refereixen a l'IRPF, la majoria dels nostres estudiants? Són majors d'edat i imputar la càrrega impositiva que han patit els seus pares durant la seva adolescència no té per on agafar- ho jurídicament.

En quart lloc la descoordinació que suposa no avisar i posar-se d'acord amb agències concessionàries de beques aconsegueix efectes devastadors per a la nostra imatge a l'exterior. Els estudiants afectats es troben al arribar aquí amb que, beques com les de l'AECID, no cobreixen els costos previstos. Es reforça així de la idea xenofòbia, la d'un eurocentrisme menyspreable i prepotent que ja van percebre en els tràmits consulars per a la consecució del visat d'entrada.

Finalment..., i així podríem enumerar desenes d'arguments addicionals si no fos per que cada vegada que afegeixo un m'augmenta el sentiment de "¿fins on hem arribat?".

Continuem les mobilitzacions contra les retallades socials i salarials.

TOTS AL CARRER EL 15 I EL 18 DE DESEMBRE

El govern amenaça amb noves mesures referents a les pensions i a la negociació col·lectiva per complaure als grans empresaris i als especuladors internacionals

El segon semestre d'aquest 2010 que s'acaba ha estat marcat pels atacs que el govern de l'Estat ha llançat contra els treballadors i treballadores. Primer va ser amb la retallada del 5% pels treballadors públics i després amb la reforma laboral que pretén facilitar l'acomiadament i dinamitar la negociació col·lectiva.

La resposta ha estat a l'alçada de l'agressió i les vagues generals del 8 de juny (circumscriu a la funció pública) i la del 29 de setembre van demostrar la voluntat de lluita dels treballadors i la capacitat d'organització dels sindicats. Aquest cop hem hagut de lluitar, no només contra el govern i els mitjans de comunicació afins, sinó també contra una veritable orgia de insults i desqualificacions per part de la dreta mediàtica. Finalment, malgrat tot això i la insistència del govern en que la vaga no canviaria res, les xifres reals de participació estan al voltant del 75% i qualsevol que circulés per una autopista, o provés de veure la televisió, el 29 de setembre, sap la veritat.

A la UAB, hem volgut tenir com tret distintiu la unitat entre totes les forces sindicals i amb els col·lectius estudiantils i creiem que això ha estat cabdal per assegurar l'èxit de les dues convocatòries. El 8 de juny la vaga va ser seguida per la majoria del PAS i una bona part del PDI i la manifestació va aplegar desenes de milers de persones, amb un grup força nombrós de companyes i companys de CCOO de diferents universitats. El 29 de setembre el campus estava més buit que un diumenge, amb un seguiment amplíssim, també dels treballadors de les empreses externes (neteja,

hostaleria, fotocopies...) que van donar un exemple de consciència i mobilització. L'únic fet negatiu fou l'intent d'atac a un piquet informatiu per part d'uns aprenents de fatxes que ja han estat identificats.

Ara, el govern central encara intenta mantenir la reforma i amenaça amb noves mesures referents a les pensions i a la negociació col·lectiva per complaure als grans empresaris i als especuladors internacionals. Al mateix temps el nou govern de la Generalitat que conformarà CiU 8 que va ser el suport decisiu al Congrés dels diputats per que sortís endavant la retallada del 5%) ja avança la seva intenció de retallar llocs de treball a les administracions públiques i rebaixar els impostos que paguen els més rics, es a dir, reduir els fons públics per fer polítiques socials. Venen temps durs i hem de plantar cara o resignar-nos a que facin amb nosaltres el que vulguin.

Des de CCOO i UGT, estem treballant diverses iniciatives per a continuar i incrementar la protesta, en unitat amb moltes altres forces socials i sindicals de tot l'Estat i d'arreu d'Europa. Com primera acció el 15 de desembre (coincint amb mobilitzacions a tots els països de la Unió Europea) hem convocat concentracions davant les empreses i institucions que, a Barcelona, confluïran a les 13 hores en una gran concentració a la Plaça Sant Jaume. El 18 de desembre es faran manifestacions a les capitals de totes les comunitats autònomes i la de Catalunya sortirà a les cinc de la tarda de Pça. Universitat. Al mateix temps

CCOO i UGT hem preparat una Iniciativa Legislativa Popular, per que milions de signatures obliguin als diputats a tornar a discutir la reforma i tenir la oportunitat de derogar-la. És fonamental que les xifres de participació en les diferents mobilitzacions i iniciatives demostrin ben clarament que volem fer enrere les retallades i que no permetrem cap altre atac a les nostres condicions laborals. Fem una crida, doncs, a manifestar-se el 15 i el 18 de desembre, a recolzar amb la vostra signatura la ILP i a secundar les properes mobilitzacions que protagonitzarem al 2011.

Ha mort Marcelino Camacho

El passat 29 d'octubre, amb 92 anys, va morir Marcelino Camacho fundador de CCOO i una figura clau en el sindicalisme de l'Estat espanyol després de la guerra civil.

Marcelino es va incorporar a la lluita política i sindical als 17 anys i poques setmanes abans de la seva mort va participar en un vídeo per convocar a la vaga general del 29 de setembre al seu barri de Carabanchel. Enmig, 75 anys de lluita a tots els fronts, a l'exèrcit republicà, a la presó, a l'exili, construint CCOO sota la dictadura franquista mentre treballava com metal·lúrgic a la Perkins, suportant més judicis i més condemnes a la presó i, després de la mort de Franco, com a diputat del PCE de 1977 a 1981, com secretari general de CCOO de 1976 fins al 1987 i com president fins al 1995.

Una vida sencera dedicada a la classe obrera, que quedarà com exemple de integritat i coherència per a tots els homes i dones de CCOO i per a tots els treballadors en general.

NI NOS DOMARON NI NOS DOBLARON NI NOS VAN A DOMESTICAR

fem

diària

Full informatiu de la Secció Sindical de CCOO de la UAB
Edifici Rectorat, Campus de Bellaterra. 08193 Cerdanyola del Vallès
Tel. 93 581 1722 · e-correu: sccoo@uab.cat · <http://www.uab.cat/ccoo>

Redacció: Jordi Hernández, Miguel Martín, David Sánchez, Bruno Sánchez, Juan Montesinos, Juanjo Bravo.

Afília't

el teu sindicat